FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM (fjärde avdelningen i utökad sammansättning)

den 17 september 2003 *

I mål T-76/02,

Mara Messina, Neapel (Italien), företrädd av advokaten M. Calabrese,

sökande,

mot

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av U. Wölker, V. Di Bucci och P. Aalto, samtliga i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

svarande,

angående en talan om ogiltigförklaring av kommissionens beslut att vägra ge sökanden tillgång till vissa handlingar angående åtgärder för statligt stöd som behandlades i kommissionens beslut av den 2 augusti 2000 (statligt stöd N 715/99 — Italien (SG 2000 D/10574)),

* Rättegångsspråk: italienska.

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (fjärde avdelningen i utökad sammansättning)

sammansatt av ordföranden V. Tiili samt domarna J. Pirrung, P. Mengozzi, A.W. H. Meij och M. Vilaras,

justitiesekreterare: avdelningsdirektören J. Palacio González,

med hänsyn till det skriftliga förfarandet och efter förhandlingen den 3 april 2003,

följande

Dom

Tillämpliga bestämmelser

1 I artikel 255 EG föreskrivs följande:

"1. Varje unionsmedborgare och varje fysisk eller juridisk person som är bosatt eller har sitt säte i en medlemsstat skall ha rätt till tillgång till Europaparlamentets, rådets och kommissionens handlingar enligt de principer och villkor som skall bestämmas i enlighet med punkterna 2 och 3.

2. Rådet skall, under hänsynstagande till allmänna eller enskilda intressen, inom två år efter Amsterdamfördragets ikraftträdande i enlighet med förfarandet i artikel 251 fastställa allmänna principer och gränser för rätten till tillgång till handlingar.

..."

2 I Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1049/2001 av den 30 maj 2001 om allmänhetens tillgång till Europaparlamentets, rådets och kommissionens handlingar (EGT L 145, s. 43) fastställs principer, villkor och gränser, under hänsynstagande till allmänna eller enskilda intressen, för rätten till tillgång till Europaparlamentets, rådets och kommissionens handlingar i enlighet med artikel 255 EG på ett sätt som garanterar största möjliga tillgång till handlingar. I denna förordning anges bestämmelser som gör det möjligt att säkerställa att det blir så enkelt som möjligt att utöva denna rätt. Förordningen syftar till att främja goda förvaltningsrutiner när det gäller tillgång till handlingar.

3 I artikel 2 i förordning nr 1049/2001 föreskrivs följande:

"1. Varje unionsmedborgare och varje fysisk eller juridisk person som är bosatt eller har sitt säte i en medlemsstat skall ha rätt till tillgång till institutionernas handlingar, med beaktande av de principer, villkor och gränser som fastställs i denna förordning.

...

3. Denna förordning skall tillämpas på alla handlingar som finns hos en institution, det vill säga handlingar som upprättats eller mottagits och som innehas av institutionen, inom samtliga Europeiska unionens verksamhetsområden.

..."

4 I artikel 3 i förordning nr 1049/2001 stadgas följande:

"I denna förordning avses med

...

b) tredje part: varje fysisk eller juridisk person eller enhet utanför den berörda institutionen, däribland medlemsstaterna, övriga gemenskapsinstitutioner och gemenskapsorgan eller andra institutioner och organ samt tredje länder."

5 I artikel 4 i förordning nr 1049/2001, i vilken undantagen till den ovannämnda rätten till tillgång till handlingar fastställs, anges följande:

"...

2. Institutionerna skall vägra att ge tillgång till en handling om ett utlämnande skulle undergräva skyddet för

...

— rättsliga förfaranden och juridisk rådgivning,

— syftet med inspektioner, utredningar och revisioner,

om det inte föreligger ett övervägande allmänintresse av utlämnandet.

...

4. För handlingar som härrör från tredje part skall institutionen samråda med den berörda tredje parten för att bedöma om de undantag som anges i punkterna 1 och 2 skall tillämpas, om det inte är uppenbart att handlingen skall eller inte skall lämnas ut.

5. En medlemsstat får begära att institutionen inte skall lämna ut en handling som härrör från denna medlemsstat utan att medlemsstaten dessförinnan har lämnat sitt medgivande.

..."

Omständigheterna i målet och förfarandet

6 Sökanden är lärare vid de juridiska fakulteterna vid universiteten i Salerno och Neapel (Italien).

7 Sökanden förberedde en studie av effekterna av statligt stöd på företag i missgynnade områden i södra Italien och begärde genom skrivelse av den 4 december 2001, på grundval av förordning nr 1049/2001, att få tillgång till vissa handlingar som gällde åtgärder för statligt stöd vilka, efter preliminär granskning, genom kommissionens beslut av den 2 augusti 2000 bedömdes vara förenliga med den gemensamma marknaden (statligt stöd N 715/99 — Italien (SG 2000 D/10574)). Sökanden begärde särskilt att få tillgång till korrespondensen mellan de italienska myndigheterna och kommissionen beträffande undersökningsförfarandet rörande ovannämnda åtgärder, protokollet från det möte mellan dessa myndigheter och kommissionens tjänstegrenar som hållits i Bryssel den 16 maj 2000 och till den rekommendation genom vilken kommissionen, på grundval av artikel 18 i rådets förordning (EG) nr 659/1999 av den 22 mars 1999 om tillämpningsföreskrifter för artikel [88] i EG-fördraget (EGT L 83, s. 1), föreslagit ändamålsenliga förändringar av ifrågavarande stödåtgärder, om inte denna rekommendation ingick i någon av de ovannämnda handlingarna.

8 Kommissionen avslog genom skrivelse av den 19 december 2001 sökandens begäran. Som skäl för avslaget hänvisade kommissionen till domskälen i två domar som avkunnats av förstainstansrätten, närmare bestämt till punkterna 86–90 i dom av den 14 december 2000 i mål T-613/97, Ufex m.fl. mot kommissionen (REG 2000, s. II-4055), och till punkterna 67 och 68 i dom av den 11 december 2001 i mål T-191/99, Petrie m.fl. mot kommissionen (REG 2001, s. II-3677). Kommissionen anmodade härvid sökanden att rikta sin begäran till de italienska myndigheterna samt angav att den för egen del inte hade något att erinra mot att de skrivelser som den själv hade tillställt dessa myndigheter utlämnades.

9 Sökanden tillställde genom skrivelse av den 14 januari 2002 kommissionen en bekräftande ansökan i enlighet med artikel 7.2 i förordning nr 1049/2001.

10 Efter att genom skrivelse av den 1 februari 2002 ha informerat sökanden om att tidsfristen för behandling av hennes ansökan hade förlängts med femton arbetsdagar, gav kommissionen slutligen inget uttryckligt svar på den bekräftande ansökan, vilket jämställs med ett avslag på ansökan i enlighet med artikel 8.3 i förordning nr 1049/2001.

11 Sökanden har väckt förevarande talan, genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 18 mars 2002. Genom separat skrivelse samma dag ingav sökanden en begäran om skyndsam handläggning i enlighet med artikel 76 a i förstainstansrättens rättegångsregler, vilken avslogs genom beslut av den 11 april 2002.

12 Som svar på en skrivelse från kommissionen av den 30 april 2002, i vilken de italienska myndigheterna anmodades att meddela huruvida de tillät att de begärda handlingarna tillställdes sökanden, uppgav dessa myndigheter genom skrivelse av den 16 maj 2002 att de samtyckte till att vägra sökanden tillgång till handlingarna.

13 Det skriftliga förfarandet avslutades den 1 augusti 2002.

14 På förslag av fjärde avdelningen beslutade förstainstansrätten, med stöd av artikel 14 i rättegångsreglerna och efter att ha hört parterna i enlighet med artikel 51 i rättegångsreglerna, att hänskjuta målet till avdelningen i utökad sammansättning.

15 På grundval av referentens rapport beslutade förstainstansrätten (fjärde avdelningen i utökad sammansättning) att inleda det muntliga förfarandet.

16 Sökanden begärde genom skrivelse av den 3 mars 2003 bland annat att det skriftliga förfarandet skulle återupptas i syfte att kunna åberopa nya grunder som byggde på faktiska omständigheter som uppkommit efter att detta förfarande hade avslutats. Sökanden begärde även mer tid för att utveckla sin talan.

17 Som svar på denna skrivelse beslöt förstainstansrätten bland annat att avslå begäran om att återuppta det skriftliga förfarandet och att anmoda sökanden att till förstainstansrätten inkomma med de handlingar som avsåg de påstådda nya omständigheterna och vidare att i korthet skriftligen ange innehållet i de nya åberopade grunderna.

18 Sökanden besvarade denna anmodan den 24 mars 2003 och ingav en handling dagtecknad den 21 mars 2003, i vilken åberopades fyra nya grunder för talan om ogiltigförklaring.

19 Kommissionen uppgav samtidigt, genom skrivelse som inkom till förstainstansrättens kansli den 21 mars 2003, att den i skrivelse av den 20 mars 2003 hade tillsänt sökanden de handlingar som den hade upprättat i samband med undersökningen av de ifrågavarande stödåtgärderna. Kommissionens skrivelse avsåg de skrivelser till de italienska myndigheterna av den 22 december 1999, den 7 mars och den 29 maj 2000, som uttryckligen åsyftades i sökandens första begäran om tillgång till handlingar. I den sistnämnda skrivelsen redogjordes bland annat för det, ovan i punkt 7, angivna mötet i Bryssel den 16 maj 2000. Kommissionen anser att talan på grund av denna försändelse förlorat sitt föremål med avseende på de ovannämnda handlingarna. Kommissionen har däremot påpekat att den inte har kunnat tillsända sökanden de skrivelser som den erhållit av de italienska myndigheterna i samband med undersökningen av de

ifrågavarande stödåtgärderna på grund av att dessa genom skrivelse av den 16 maj 2002 helt vägrat utlämnande av dessa handlingar. Med hänsyn till dessa händelser har kommissionen föreslagit att sökanden anmodas meddela huruvida hon har för avsikt att hålla fast vid sin talan.

20 Sökanden begärde genom skrivelse av den 26 mars 2003 att den förhandling som utsatts till den 3 april 2003 skulle äga rum som överenskommet. Sökanden begärde den 27 mars 2003 att få tillgång till de italienska myndigheternas skrivelse av den 17 februari 2003, som utgjorde svar på en fråga från kommissionen angående ett italienskt företags begäran om tillgång till handlingar. I denna skrivelse motsatte sig de italienska myndigheterna att handlingar som var identiska med de av sökanden begärda skulle utlämnas. Denna begäran beviljades.

21 Parterna utvecklade sin talan och svarade på förstainstansrättens frågor vid förhandlingen den 3 april 2003.

Parternas yrkanden

22 Sökanden har yrkat att förstainstansrättens skall

— ogiltigförklara beslutet av den 19 december 2001 att avslå hennes första begäran om tillgång till handlingar,

— ogiltigförklara det tysta avslaget på hennes bekräftande ansökan, och

— förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

23 Kommissionen har yrkat att förstainstansrättens skall

— ogilla talan, och

— förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

Rättslig bedömning

Föremålet för tvisten

24 Förstainstansrätten konstaterar att kommissionen under förevarande förfarande har tillställt sökanden de ovan, i punkt 19, angivna handlingarna, vilket har inneburit att de ursprungliga uppgifterna i målet har ändrats.

25 Vid förhandlingen den 3 april 2003 har sökanden anfört att hennes begäran om tillgång till handlingar härigenom delvis efterkommits beträffande kommissionens handlingar, och har till följd av detta frånfallit de yrkanden som avser ogiltigförklaring av avslaget på begäran om tillgång avseende de handlingarna. Hon har även avstått från att åberopa de tre första av de nya grunder som

åberopades i handlingen av den 21 mars 2003 och vilka avsåg åsidosättande av principen om god förvaltningssed, av artikel 4.4 i förordning nr 1049/2001 och av principen om likabehandling. Förstainstansrätten har noterat detta avstående i förhandlingsprotokollet.

26 Sökanden har däremot vidhållit sitt yrkande om ogiltigförklaring av kommissionens beslut att vägra henne tillgång till de handlingar som upprättats av de italienska myndigheterna liksom de grunder för ogiltighetsförklaring som avser åsidosättande av artikel 2.1 och 2.3 jämförd med artikel 4.2 i förordning nr 1049/2001 som angavs i ansökan, och åsidosättande av artikel 4.5 i sagda förordning såsom angavs i hennes handling av den 21 mars 2003.

27 Förstainstansrätten skall först bedöma den grund som avser åsidosättande av artikel 4.5 i förordning nr 1049/2001.

Huruvida artikel 4.5 i förordning nr 1049/2001 har åsidosatts

Parternas argument

28 Sökanden har, beträffande den nya omständighet som denna grund vilar på, gjort gällande att hon, sedan hon erfarit att kommissionens generalsekreterare hade tillåtit att ett italienskt företag hade fått tillgång till handlingar som avsåg undersökningen av andra åtgärder för statligt stöd, på nytt har ställt en fråga till kommissionens generalsekreterare angående sin begäran. Sökanden anser att den sistnämndes svar i skrivelse av den 11 november 2002 tillsammans med de italienska myndigheternas skrivelse av den 16 maj 2002, som återfinns i bilaga 2 till dupliken, utgör ett nytt skäl i det omtvistade avslaget på begäran om tillgång till handlingar som motiverar att en ny grund åberopas.

29 Enligt sökanden har kommissionens generalsekreterare i denna skrivelse av den 11 november 2002 på nytt vägrat att vidarebefordra de begärda handlingarna med hänsyn till förevarande mål och till den omständigheten att de italienska myndigheterna hade motsatt sig att de handlingar som de hade tillsänt kommissionen vid undersökningen av de ifrågavarande stödåtgärderna skulle lämnas ut.

30 Sökanden har beträffande sin grund i sak, för det första, påpekat att skrivelsen från det italienska näringsministeriet av den 16 maj 2002 är undertecknad av en generaldirektör och, därefter, angett att hon "är tveksam till huruvida en underskrift av en av (många) chefer i en av de (många) ministerierna i en medlemsstat är tillräckligt för att binda denna medlemsstat" med hänsyn till den speciella möjlighet som denna åtnjuter i enlighet med artikel 4.5 i förordning nr 1049/2001.

31 Sökanden har även hävdat att upphovsmannen till ovannämnda skrivelse endast konstaterat och godtagit kommissionens vägran att bevilja tillgång till handlingarna och inte uttryckligen begär att de begärda handlingarna inte lämnas ut. Sökanden anser att denna inställning inte utesluter att kommissionen senare fattar ett beslut med ett annat innehåll än det som är föremål för förevarande talan.

32 Enligt sökanden har kommissionen, genom att jämställa denna skrivelse med den befogenhet som den italienska staten har i enlighet med artikel 4.5 i förordning nr 1049/2001 att kräva att de begärda handlingarna inte lämnas ut och, följaktligen, genom att anse att denna skrivelse utgjorde hinder för utlämnande, under dessa omständigheter gjort en uppenbart felaktig bedömning samt åsidosatt ovannämnda artikel.

33 I sin skrivelse av den 21 mars 2003 och vid förhandlingen har kommissionen angett att den inte har kunnat tillställa sökanden de av henne begärda handlingarna från de italienska myndigheterna, på grund av dessas vägran i skrivelsen av den 16 maj 2002 och i en skrivelse av den 17 februari 2003

angående samma handlingar, samt att artikel 4.5 i förordning nr 1049/2001 till fullo hade iakttagits i förevarande fall. Enligt kommissionen beror den möjlighet som medlemsstaterna förfogar över enligt denna artikel på att nationella bestämmelser rörande tillgång till handlingar består, vilka inte bör kunna kringgås genom bestämmelserna i förordning nr 1049/2001. Kommissionen har även hävdat att det varken av formella skäl eller med hänsyn till saken ankommer på förstainstansrätten att undersöka en medlemsstats vägran att utlämna handlingar, och har understrukit att Tribunale amministrativo regionale del Lazio (regional förvaltningsdomstol i Latium), genom ett beslut av den 25 juli 2001, fastställde de italienska myndigheternas vägran att ge tillgång till sagda handlingar, vilket hade begärts i april samma år av vissa företag.

Förstainstansrättens bedömning

34 Det skall för det första erinras om att enligt artikel 48.2 första stycket i förstainstansrättens rättegångsregler får nya grunder inte åberopas under rättegången, såvida de inte föranleds av rättsliga eller faktiska omständigheter som har framkommit först under förfarandet.

35 I förevarande fall är det ostridigt att kommissionen i sin duplik har påpekat att den hade förhört sig den 30 april 2002 hos de italienska myndigheterna om sökandens begäran om tillgång till handlingar, för att få veta huruvida dessa godtog att de begärda handlingarna skulle tillställas sökanden och sedan hade erhållit sagda myndigheters svar i en skrivelse av den 16 maj 2002 (bilaga 2 till dupliken), i vilken de uppgav att de samtyckte till att vägra ge sökanden tillgång till handlingarna.

36 Dessa faktiska omständigheter, som framkommit under förfarandet och som sökanden inte var i stånd att få kännedom om på något annat sätt, utgör nya omständigheter vilka gör det möjligt att som grund åberopa att artikel 4.5 i

förordning nr 1049/2001 har åsidosatts. Det skall därvid noteras att svaranden vid förhandlingen inte har bestritt att denna grund kan tas upp till prövning.

37 Det bör vidare framhållas, att kommissionen under förfarandet har sänt sökanden de skrivelser avseende de ifrågavarande stödåtgärderna som den hade skickat till de italienska myndigheterna samt vidhållit sin vägran att ge tillgång till de handlingar som härrörde från dessa myndigheter, och som ytterligare skäl angivit det motstånd mot varje utlämnande av handlingar som dessa sistnämnda hade uttryckt i två skrivelser av den 16 maj 2002 och av den 17 februari 2003.

38 Rätten till tillgång till institutionernas handlingar som fastställs i artikel 2 i förordning nr 1049/2001 gäller, enligt punkt 3 i samma artikel, alla handlingar som finns hos en institution, det vill säga handlingar som upprättats eller mottagits och som innehas av institutionen.

39 Institutionerna kan följaktligen vara tvingade att i förekommande fall offentliggöra handlingar som härrör från tredje part, vilket omfattar bland annat medlemsstaterna, i enlighet med definitionen av begreppet tredje part som anges i artikel 3b i förordning nr 1049/2001.

40 Det framgår dock av artikel 4.5 i förordning nr 1049/2001 att medlemsstaterna intar en särställning bland tredje part. En medlemsstat ges i denna bestämmelse rätt att begära att en institution inte skall lämna ut en handling som härrör från denna medlemsstat utan att medlemsstaten dessförinnan har lämnat sitt medgivande.

41 Det skall härvid understrykas att ordalydelsen i artikel 4.5 i förordning nr 1049/2001 utgör ett införlivande av förklaring nr 35 som bifogats slutakten till Amsterdamfördraget, enligt vilken konferensen är enig om att de principer och

villkor som avses i artikel 255 EG skall ge en medlemsstat rätt att begära att kommissionen eller rådet inte vidarebefordrar en handling, med ursprung i den staten, till tredje part, utan att medlemsstaten dessförinnan har lämnat sitt medgivande. Såsom kommissionen vid förhandlingen med rätta har påpekat beror denna rätt, som medlemsstaterna förfogar över i enlighet med artikel 4.5 i förordning nr 1049/2001, på att sagda förordning varken har till syfte eller effekt att ändra nationell lagstiftning om tillgång till handlingar (skäl 15 i förordning nr 1049/2001).

42 Det är i förevarande fall ostridigt att kommissionen, genom skrivelse av den 30 april 2002, tillfrågade de italienska myndigheterna huruvida dessa godtog att den korrespondens som utväxlats med institutionen tillställdes sökanden, vars namn uttryckligt angavs häri. Det bör därvid framhållas att det var obestridligt nödvändigt att rådfråga de italienska myndigheterna, eftersom sökandens begäran om tillgång till handlingar avsåg handlingar som hade sänts till institutionen innan förordning nr 1049/2001 hade trätt i kraft.

43 Genom skrivelse av den 16 maj 2002 som sändes till kommissionen av Republiken Italiens ständiga representation vid Europeiska unionen genom handling av den 17 maj 2002 (bilaga 2 till dupliken), konstaterade och godtog G. Visconti, generaldirektör vid det italienska näringsministeriet, att kommissionen i sin skrivelse av den 19 december 2001 hade fattat beslut att avslå sökandens begäran om tillgång till handlingar.

44 Sökanden har hävdat att kommissionen, genom att jämställa skrivelsen av den 16 maj 2002 med den befogenhet som den italienska staten har i enlighet med artikel 4.5 i förordning nr 1049/2001 att kräva att de begärda handlingarna inte lämnas ut, och, följaktligen, genom att anse att denna skrivelse utgjorde hinder för utlämnande, har gjort en uppenbart felaktig bedömning samt åsidosatt ovannämnda artikel.

45 Sökanden har i sin skrivelse av den 21 mars 2003 uttryckt "tvivel" över huruvida den som undertecknade skrivelsen av den 16 maj 2002 var behörig att utöva den rätt som tillkommer Republiken Italien i enlighet med artikel 4.5 i förordning nr 1049/2001.

46 Det skall i detta avseende erinras om att det enligt domstolens rättspraxis inte åligger kommissionen att uttala sig om kompetensfördelningen i medlemsstaternas egna institutionella föreskrifter (domstolens dom av den 12 juni 1990 i mål C-8/88, Tyskland mot kommissionen, REG 1990, s. I-2321, punkt 13).

47 Det kan även erinras om att gemenskapsdomstolen, i en talan som väcks enligt artikel 230 EG, inte är behörig att avgöra om en åtgärd som vidtagits av en nationell myndighet är lagenlig (domstolens dom av den 3 december 1992 i mål C-97/91, Oleificio Borelli mot kommissionen, REG 1992, s. I-6313, punkt 9; svensk specialutgåva, volym 13, s. I-205, och förstainstansrättens dom av den 15 december 1999 i mål T-22/97, Kesko mot kommissionen, REG 1999, s. II-3775, punkt 83).

48 Det ankom därför inte på kommissionen att pröva om upphovsmannen till skrivelsen av den 16 maj 2002 enligt italiensk rätt var behörig att, i enlighet med artikel 4.5 i förordning nr 1049/2001, avslå en begäran om utlämnande av de handlingar som sökanden hade efterfrågat. Kommissionen var endast skyldig att vid ett första påseende kontrollera om den ifrågavarande skrivelsen hade framställts av en medlemsstat i den mening som avses i ovannämnda bestämmelse (domen i det ovannämnda målet Kesko mot kommissionen, punkt 84). Kommissionen, som mottog en skrivelse från det italienska näringsministeriet, tillsammans med en översändningshandling från Republiken Italiens ständiga representation vid Europeiska unionen, i vilken det uttryckligen hänvisades till kommissionens skrivelse av den 30 april 2002, hade således anledning att vid första påseende anta att den hade mottagit ett meddelande från Republiken Italien om att denna medlemsstat i enlighet med artikel 4.5 i förordning nr 1049/2001 motsatte sig att de handlingar som sökanden hade begärt tillgång till skulle vidarebefordras.

49 Sökanden har under alla omständigheter, efter att ha framfört sitt tveksamma klagomål i skrivelsen av den 21 mars 2003, som svar på förstainstansrättens uttryckliga fråga vid förhandlingen, förklarat att hon var oförmögen att ange vilken myndighet som enligt hennes mening skulle vara behörig att i Italien utnyttja den möjlighet som anges i artikel 4.5 i förordning nr 1049/2001. Det är därför inte styrkt att upphovsmannen till skrivelsen av den 16 maj 2002 saknade behörighet.

50 Sökanden har vidare anfört att det i skrivelsen av den 16 maj 2002 inte framgår något uttryckligt avslag på begäran om vidarebefordran av de efterfrågade handlingarna, något som nödvändigtvis krävs för att tillämpa artikel 4.5 i förordning nr 1049/2001.

51 Det skall först konstateras att det tydligt framgår av ordalydelsen i den ovannämnda skrivelsen att denna utgör svaret på kommissionens skrivelse av den 30 april 2002, i vilken omnämns att sökanden väckt talan efter det avslag på begäran om tillgång till handlingarna som meddelats henne och där de italienska myndigheterna anmodas ta ställning till huruvida de av sökanden begärda handlingarna skall lämnas ut.

52 Ordalydelsen i denna skrivelse av den 16 maj 2002 kan enkelt förklaras med tanke på den bakgrund mot vilken den skrevs, nämligen att kommissionen avslagit sökandens begäran om tillgång till handlingarna, och att det med hänsyn till innehållet i sagda skrivelse inte finns någon oklarhet rörande de italienska myndigheternas negativa svar och, följaktligen, inte heller rörande deras motstånd i enlighet med artikel 4.5 i förordning nr 1049/2001 mot varje utlämnande av handlingar som upprättats av dem i samband med undersökningen av de ifrågavarande stödåtgärderna. De italienska myndigheterna har, förutom att uttryckligen godkänna kommissionens avslag på sökandens begäran om tillgång till handlingarna, i sitt svar även angett att de redan hade avslagit två ansökningar om tillgång till samma handlingar som dem som sökanden hade begärt, och att dessa ingivits i april och december 2001 av italienska företag och av sökandens advokat i eget namn.

53 Det är således inte nödvändigt att beakta de italienska myndigheternas skrivelse av den 17 februari 2003, vilken följde på en förfrågan från kommissionen angående en begäran om tillgång till handlingar som hade framställts av ett italienskt företag, och i vilken de italienska myndigheterna motsatte sig att samma handlingar som hade begärts av sökanden skulle vidarebefordras.

54 Av vad anförts följer att kommissionen i förevarande fall inte har gjort någon uppenbart felaktig bedömning och inte heller åsidosatt artikel 4.5 i förordning nr 1049/2001.

55 Det skall slutligen framhållas att den möjlighet som medlemsstaterna har att kräva att tredje part inte skall få insyn i deras handlingar utan deras föregående samtycke omfattas av de undantag från tillgång till institutionernas handlingar som fastställs i artikel 4 i förordning nr 1049/2001.

56 Med hänsyn till de italienska myndigheternas motstånd mot att vidarebefordra de handlingar till sökanden som upprättats i samband med undersökningen av de ifrågavarande stödåtgärderna, såsom framgår i skrivelsen av den 16 maj 2002, måste detta avslag anses vara lagligen befogat såvitt ansökan avsåg ovannämnda handlingar, eftersom sökanden, i förevarande fall, endast har ifrågasatt att dessa myndigheter verkligen motsatte sig att handlingarna skulle vidarebefordras.

57 Under dessa omständigheter skall talan ogillas utan att det är nödvändigt att pröva grunden avseende åsidosättande av artikel 2.1 och 2.3 jämförd med artikel 4.2 i förordning nr 1049/2001.

Rättegångskostnader

58 Enligt artikel 87.2 i förstainstansrättens rättegångsregler skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Enligt artikel 87.3 i dessa regler kan förstainstansrätten, om parterna ömsom tappar målet på en eller flera punkter eller i särskilda fall, dock besluta att kostnaderna skall delas eller att vardera parten skall bära sin kostnad.

59 Såsom förstainstansrätten ovan har fastställt skall talan i förevarande fall ogillas, såvitt den avser ogiltigförklaring av kommissionens beslut att vägra ge tillgång till de handlingar som härrör från Republiken Italien. Det skall för övrigt erinras om att sökanden har återkallat sin talan i den del den avser ogiltigförklaring av avslaget på begäran om tillgång till de handlingar som upprättats av kommissionen och vilka tillställdes sökanden den 20 mars 2003.

60 Förstainstansrätten noterar dock att kommissionen dels har överlagt med de italienska myndigheterna för sent, dels till sökanden har vidarebefordrat de handlingar som den hade upprättat vid undersökningen av de ifrågavarande stödåtgärderna först efter det att talan hade väckts och mer än femton månader efter att den första begäran om tillgång till handlingar hade framställts.

61 Med hänsyn till kommissionens agerande finner förstainstansrätten att svaranden, med stöd av artikel 87.3 i rättegångsreglerna, skall bära sin rättegångskostnad och ersätta hälften av sökandens rättegångskostnad.

På dessa grunder beslutar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (fjärde avdelningen i utökad sammansättning)

följande dom:

1) **Talan ogillas.**

2) **Sökanden skall bära hälften av sina rättegångskostnader. Kommissionen skall bära sin rättegångskostnad och ersätta hälften av sökandens rättegångskostnad.**

Tiili Pirrung Mengozzi

Meij Vilaras

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 17 september 2003.

H. Jung V. Tiili

Justitiesekreterare Ordförande